

En systematik for ideudviklingsformater

Due, Brian Lystgaard

Published in:
MedieKultur: Journal of media and communication research

Publication date:
2016

Document version
Andet version

Citation for published version (APA):
Due, B. L. (2016). En systematik for ideudviklingsformater. *MedieKultur: Journal of media and communication research*, 32(60), 165-195. <http://ojs.statsbiblioteket.dk/index.php/mediekultur/article/view/22188/20857>

En systematik for idéudviklingsformater

Brian Due

MedieKultur 2016, 165-195

Published by SMID | Society of Media researchers In Denmark | www.smid.dk

The online version of this text can be found open access at www.mediekultur.dk

Abstract (UK)

Within media and communication research, there has been periodic focus on idea generation processes. But accurate knowledge of how ideas are developed in authentic social interaction is missing. Through a series of examples, the article shows which communicative formats participants use when they 1) propose ideas, respond 2a) positively or 2b) negatively, and how ideas 3a) are accepted or 3b) critique-handled. The article is based on data from three different Danish communication departments. The article presents a number of formats that have been analyzed with video ethnographic and conversation analytical method. The article aims to provide an overview of the most common communicative formats during idea generation sessions.

Abstract (DK)

I den for medie- og kommunikationsforskningen har der været sporadisk fokus på de idéudviklingsprocesser, der ligger bag udviklingen af medie- og kommunikationsløsninger. Men præcis viden om, hvordan idéer på møder i kommunikationsafdelinger fremsættes og behandles i autentisk interaktion, mangler. Gennem en række eksempler udvikles i artiklen en sammenhængende systematik for, hvilke formater deltagere bruger, når de 1) fremsætter idéer, responderer 2a) positivt (affilierende) eller 2b) negativt (disaffilierende), og hvordan idéer 3a) accepteres eller 3b) kritik-

håndteres. Artiklen bygger på data fra tre forskellige danske kommunikationsafdelinger, der har arbejdet med at udvikle nye kommunikationsprodukter. Artiklen præsenterer en række formater, der er blevet fremanalyseret med videoetnografisk og konversationsanalytisk metode. Artiklens formål er at give et overblik over de mest almindelige kommunikative formater under idéudviklingsmøder.

Keywords

CA, idéudvikling, innovation, formater, multimodalitet, sociale handlinger.

Idéudvikling på møder i medie- og kommunikationsvirksomheder og -afdelinger er en typisk aktivitet (Due, 2012b). Imidlertid kan det gøres på mange forskellige måder. Kreativitetslitteraturen arbejder almindeligvis ud fra eksperimentelle metoder eller mere survey-baseret og normativt (Sternberg, 1999). Der mangler hertil mere præcis viden om, hvordan idéer i organisationer og på møder fremsættes og behandles i autentisk interaktion (Marková et al., 2007; Engeström, 2008). Artiklens formål er at tilvejebringe en sådan systematik for de typer interaktionsformater, der faktisk forekommer på idéudviklingsmøder. Artiklen starter med at definere, hvad en idé er. Bagefter introduceres det teoretiske udgangspunkt i konversationsanalysen og multimodalitet. Derefter introduceres data og trepartstrukturen som grundvilkår, hvorefter artiklen fremanalyserer de formater, der eksisterer i trepartstrukturen.

1. Idé og idéudvikling defineret

I kreativitetsforskningen skal idéer være “new, surprising and valuable” (Amabile, 1996) for at kunne defineres som en idé. Men det er langt fra altid klart i situationen, hvad der på sigt eller “objektivt” kan vise sig at være egentlig nyt og værdifuldt (Csikszentmihalyi, 1997). Hvad der er en idé på et idéudviklingsmøde eller en workshop i en kommunikationsafdeling, er ikke nødvendigvis en idé i direktionens øjne, når de får præsenteret idéen bagefter. Det betyder typisk, at idéen ikke kan blive til innovation, og som sådan ikke er værdifuld. Men det var stadig en idé for deltagerne i situationen. En central etnometodologisk (Garfinkel, 1967) forståelse af idéer er derfor at lægge definitionen over til deltagerne selv *i situationen*.

Idéer, der udvikles i grupper eller teams, indgår i en intersubjektiv arkitektur, hvor idéerne er kommunikativt designet til at blive hørt og modtaget af andre. Idéer forandrer sig igennem social interaktion (Marková et al., 2007) og er ofte fremsat som et bidrag til at løse en eller anden given problemstilling. Idéer har således også et fremtidsperspektiv i sig; de omhandler noget, der skal ske på et tidspunkt (Kuhn & Jackson, 2008). Idéer er ofte værdiladede beskrivelser, der polariseres som enten gode eller dårlige forslag af deltagerne (Clayman & Reisner, 1998), og de behandles som “mere interessante”, desto mere overraskende de er (Paulus & Nijstad, 2003). Idéudvikling kan derfor forstås som *den interaktio-*

nelle skabelse af et forslag til, hvad nyt man kan gøre i fremtiden for (forhåbentligt) at skabe værdi (jf. Due, 2014a).

Ud fra et kognitivt perspektiv kan idéer forstås som sammenhængende tænkning og meningsfulde tankeprodukter, der skiller sig ud fra det øvrige flow af tankevirksomhed (Bergson, 1998; Fauconnier, 2001). Men når idéer udtrykkes verbalt, optræder de ofte i metaforer, analogier, repræsentationer og forestillinger og behandles ofte som objekter, der kan "tages", "viderebringes", "udvikles", "behandles", "ejes", "sælges" osv. (Lakoff & Johnson, 1980; Nonaka & Takeuchi, 1995).

Idéudvikling i grupper og teams handler også om at samarbejde og beslutte i kraft af det, der overordnet kaldes *team cognition* (Salas, 2004; Salas et al., 2013). Beslægtede begreber er *shared cognition* (Cannon-Bowers & Salas, 2001), *macrocognition* (Fiore et al., 2010), *socially shared cognition* (Thompson & Fine, 1999), *team knowledge* (Cooke, Salas, Cannon-Bowers, & Stout, 2000) og *team mental models* (Mohammed, Ferzandi, & Hamilton, 2010). Artiklen er ikke baseret på denne type kognitivistiske modeller, men på et Distributed Cognition-perspektiv (Hutchins, 1995, 2014), hvor (team-)kognition anses som noget, der er distribueret på tværs af personer, tid, sted og materielle strukturer i et system. Det handler om, *hvordan* deling og fælles orientering i forbindelse med idéudvikling *gøres* synlig-for-enhver gennem sociale handlinger og procedurer (Koschmann et al., 2012) og ikke som individuel tankeproduktion.

En idé er således socialt genkendelig ved at blive behandlet *som* en idé, typisk ved at en respons forholder sig til indholdet i idéen enten ved vurdering, videreudvikling eller kritik. Som hovedregel er idéer udtrykt som forslag, der kommunikeres over flere sekventielt forbundne ture, og der vil i artiklen derfor også blive trukket på den litteratur, der har beskæftiget sig med *proposal-sequences* (Davidson, 1984; Houtkoop-Steenstra, 1987; Firth, 1990; Asmuss & Oshima, 2012; Stevanovic, 2012). I artiklen vises det, hvordan en idé som forslag kommer til udtryk igennem flere typer handlinger, der dermed tilsammen konstituerer en idéfremsættelsessekvens som en første-position, en kritiksekvens som en anden-position og en kritikhåndteringssekvens som en tredje-position.

2. En multimodal konversationsanalytisk tilgang

I Karen Burke LeFevres værk *Invention as a Social Act* (LeFevre, 1986) gør hun op med den udbredte antagelse, at *rhetorical invention* er en handling udført af et enkelt menneske. Inventio, det at finde på noget nyt, at fremsætte noget nyt, at skabe noget nyt (Connors, 1983), er i overvejende grad en social handling, der involverer andre mennesker. Det er i øvrigt også blevet påvist gentagende gange af kreativitetsforskere (fx Paulus, 2008). Imidlertid mangler både retorikforskningen og kreativitetsforskningen indsigt i, hvordan social idéudvikling reelt forekommer i autentisk interaktion, og viden om, hvilke forskellige formater deltagerne gør brug af i interaktion (Chamberlain et al., 2012; Crabtree et al., 2013). Til forskel fra retoriske og individcentrerede kreative teorier giver nærværende artikel et

bud på, hvordan social idéudvikling forekommer i organisatoriske kontekster med særligt fokus på at beskrive de retoriske formater, eller sprog handlinger, der bruges i disse situationer.

Den teoretiske tilgang i artiklen er derfor etnometodologien, som den er udformet i CA (Garfinkel & Sacks, 1970). Det teoretiske apparat gør det samlet set muligt at foretage analyser, der har den *kommunikative handling* i fokus. Grundstrukturen i autentiske samtaler er ikke først og fremmest baseret på grammatiske regler, men bygget op omkring taleture. Samtaler bygger på en lang række normer og moralske antagelser om, hvad der er normalt og rigtigt, og hvis samtaledeltagere forbyder sig mod disse normer, vil det typisk blive registreret i samtalen på en eller anden måde. Stærke sekvenstyper er *turpar*: Hvis man for eksempel hilser, og der ikke hilses igen, er den manglende hilsen mærkbart fraværende og derfor udtryk for noget potentielt problematisk i samtalen (Sacks, Schegloff, & Jefferson, 1974). På samme måde er der en interaktionel præference for respons efter idéfremsættelse, og manglende respons eller respons, der er designet uden præcis kontekstrelevans, behandles derfor som noget potentielt problematisk (Due, 2014b).

Men samtaler er langt fra kun sprogligt funderet. Som Charles Goodwin fx viser, udfoldes kommunikations handlinger gennem flere modaliteter på samme tid, som fx tale, gestik og materiel struktur i det nære miljø (2003, p. 10). Dette medfører samlet set en interesse i *multimodalitet* (flere tegnsystemer) forstået som deltagernes brug af forskellige semiotiske ressourcer til at udføre sociale handlinger (Deppermann et al., 2010; C. Goodwin, 2007; LeBaron & Jones, 2002; Mondada, 2009; Sidnell, 2005; Stivers & Sidnell, 2005; Streeck, 1996, 2009; Streeck et al., 2011). Begrebet om det multimodale dækker således over en tilgang, hvor alle relevante tegn i det nære miljø, der har direkte indflydelse på interaktionen, gøres til genstand for analyse. Hvad deltagerne orienterer sig sekventielt imod, og dermed selv gør relevant under idéudviklingen, er således interessant i analytisk øjemed. Den teoretiske baggrund for at inddrage analyser af kropslige handlinger på linje med tale handlinger findes blandt andet i Kendons påvisning af, at folks metoder til at kommunikere betydning i tale såvel som i kropslige handlinger er en tegnproduktion sekventielt indlejret i de sociale handlinger, som de udfoldes *in situ* tur efter tur (Kendon, 2005). Kommunikations handlinger er i det lys netop kendetegnet ved ikke bare at være tale handlinger, men også omfatte fx at løfte øjenbrynet eller at rykke på et møbel.

Et centralt analytisk princip er det, der er beskrevet som *the next turn proof procedure* (Sacks et al., 1974), hvilket betyder, at en fortolkning af en given tur/handling viser sig i situationen/data i den næste tur/handling. Da nærværende artikel imidlertid har fokus på at vise en systematik over forskellige formater, gøres der mindre ud af eksemplernes sekventielle forbundethed og dybdegående analyser til fordel for en overordnet systematik. Den sekventielle organisering og dermed responsstruktur vil dog fremgå i den udstrækning, de samme situationer bliver brugt til fx at vise, hvordan en idé bliver både fremsat, kritiseret og håndteret.

3. Data og metodisk tilgang

Data til artiklen er blevet indhentet via videoetnografisk metode (Heath, 2004; Heath & Hindmarsh, 2002; Hindmarsh et al., 2010; Ochs et al., 2006) og behandlet ud fra konversationsanalysens forskrifter og transskriberet efter Jeffersons standard (Jefferson, 1985). Transskriptionsnøgle findes bagerst i artiklen. 11 møder af 1-3 timers varighed er filmet i tre forskellige organisationer: tre møder fra en stor danskejet international virksomhed, fire møder fra en stor nødhjælpsorganisation, NGO, og fire møder fra et universitet. Data er fra kommunikationsafdelingerne i de tre organisationer. Videodata er kodet, kategoriseret og overordnet beskrevet både i type, længde og fokus i Due (2012b). Videodata er ikke offentligt tilgængeligt på grund af fortrolighedsaftaler med organisationerne. Af denne årsag er al data præsenteret i artiklen anonymiseret og navne gengivet under pseudonymer.

Der kan i datamaterialet helt overordnet iagttages to grundlæggende former for processer under idéudviklingsmøder, nemlig enten situationer, hvor deltagerne udviser bekræftelse, deltagelse og videreudvikling, eller situationer, hvor deltagerne udviser afslag, afstand, kritik og manglende forståelse (Clayman, 2002; Stivers, 2008). Der kan således skelnes mellem idéudvikling via videreudvikling (*affiliation*) eller idéudvikling via kritisk respons (*disaffiliation*). Denne dualisme fører følgende trepartstruktur med sig (figur 1).

Figur 1. Simpel model over idéudviklingens trepartsstruktur, Efter Due (2014a, p.138)

Modellen viser en forsimplet logik ved idéudviklingsmøder, hvor deltagere fremsætter idéer, der enten bliver mødt med affilierende og præfereret respons eller med disaffilierende og dispræfereret respons, hvilket igen producerer kritikhåndtering som relevante næste handling. Til de forskellige situationer knytter sig forskellige måder at udføre de sociale handlinger på.

Modellen blev udviklet igennem en abduktiv analyseproces, hvor videomaterialet systematisk blev gennemset og behandlet på workshops (såkaldte data sessions), og centrale findings udkrystalliserede sig. Se i øvrigt Due (2015) for en nærmere beskrivelse af trepartstrukturen. Ved at kombinere de empiriske erkendelser med logikker fra kreative faseteorier, der typisk beskriver den overordnede proces for idéudvikling, fx Osborns (1953) klassiske fasemodel (fremsæt, syntetiser, udvikl) (se også Guilford, 1950; Isaksen & Treffinger, 1985; Saren, 1984; Basadur, 1994; Lundin & Söderholm, 1995), blev det klart, at en

faselogik kunne genfindes på sekventielt mikroniveau. De mange forskellige typer interaktionelle fænomener, der kommer til udtryk på idéudviklingsmøder, kan ses i konteksten af en sådan sekventiel fasemodel, hvor bestemte handlingstyper har en præference for andre bestemte handlingstyper, fx at idéfremsettelse har en præference for respons.

Det var oprindeligt også en ambition at identificere mulige typologiske kausaliteter, således at et bestemt format for fremsættelse også nødvendigvis fører et bestemt format for respons med sig. Men ud over den overordnede præferenceorganisering er det ikke muligt at påvise en bestemt kausalitet. Det blev også undersøgt, om der var systematiske forskelle mellem de tre typer virksomheder, hvilket der ikke var. Set fra et organisatorisk og klassisk sociologisk standpunkt er det måske en overraskelse, men set fra et etnometodologisk mikrosociologisk og sprogvidenskabeligt synspunkt er det ikke så overraskende endda, fordi det gentagende gange er blevet påvist, hvordan der eksisterer en grundlæggende interaktionel orden (Garfinkel & Sacks, 1970; Drew & Wootton, 1988; Francis, 2007; Due, 2016b). Det rejser også spørgsmålet om generaliseringskraften i en sådan model.

Et etnometodologisk CA studie af interaktionelle fænomener kan ikke generaliseres ud fra normalvidenskabelige kriterier om, at analysens resultater også er gyldige i enhver anden sammenhæng (Peräkylä, 2004; Rawls, 2008, p. 21). Et traditionelt positivistisk krav om generaliserbarhed er altså ikke relevant. Men artiklens påstand er, at beskrivelse af en orden i de tre case-organisationers 11 møder på et generelt niveau potentielt kan sige noget specifikt om netop denne orden, der vil være relevant for andre sammenlignelige typer situationer.

Hvor meget mainstream socialforskning ikke *viser* den data, ud fra hvilken de analytiske pointer udvikles, er det modsatte tilfælde i CA og i artiklen; her indgår præcis det stykke data, der analyseres. Ved at det er tydeligt for enhver, hvad den analytiske genstand er, er det således også i højere grad muligt for andre at gå ind og forholde sig til analysen og datagrundlaget og dermed reproducere analysen, som fx Seedhouse (2004) pointerer. Det sikrer en høj pålidelighed og troværdighed i analyserne.

Eksemplerne i artiklen er valgt ud fra et kriterie om, at de skulle være forholdsvis selvforklarende i forhold til at eksemplificere en pointe, der også vil kunne give mening uden for den kontekst, hvori de er beskrevet. Det har også været et kriterie, at eksemplerne så vidt muligt skulle stamme fra de samme møder, fordi det af formidlingsmæssige årsager er lettere at fokusere på nogle enkelte genkendelige situationer og dermed begrænse behovet for at introducere eksemplernes kontekst hver gang.

Alle formater er robuste fænomener, som der er flere forskellige eksempler på i data. Med robust menes, at et format er identificeret mindst én gang på hvert af de 11 møder. Det påstås ikke, at de beskrevne formater giver en udtømmende forklaring, da både den sproglige begrebsliggørelse af formaterne og typer af formater kan behandles anderledes. Men på baggrund af datamaterialet og anden beslægtet litteratur (fx Sternberg & Lubart, 1996; Kotter, 2010), påstås det, at der er stor sandsynlighed for, at man typisk vil kunne genfinde i hvert fald de fremanalyserede formater, om end man nok også vil kunne finde yderligere underkategorier og nuancer af formaterne. For systematikens skyld præsenteres i artiklen

to arketyperiske eksempler for hvert format. Beskrivelsen vil følge den trepartstruktur, der blev præsenteret tidligere, og således fokusere på de tre overordnede positioner. Artiklen vil behandle de forskellige positioner undtagen det sidste accept-format, da det involverer en bredere diskussion af beslutningsformater og -processen, som der ikke er plads til her.

4. Formater til at udrette idéfremsættelse (1. Position)

Følgende tre formater, der har vist sig at være frekvente i datamaterialet, projicerer, at den relevante næste handling er at behandle turen *som* en idéfremsættelse.

- Spørgsmålet som format til idéfremsættelse
- Det forestillede hypotetiske scenarie som format til idéfremsættelse
- Konstatninger som format til idéfremsættelse.

4.1 Spørgsmålet som format til idéfremsættelse

Det ses ofte, at idéer fremsættes via spørgsmålet som social handling, men spørgsmålet er ikke altid et interrogativ. Idéfremsættelse som spørgsmål kan gøres gennem en række forskellige handlingstyper, fx deklarativer, via intonation, som hv-spørgsmål, polære spørgsmål, fiskende spørgsmål (Nielsen, 2001, p. 75ff). I det følgende præsenteres eksempler på brug af spørgsmål som idéfremsættelsesformat.

Eksempel 1

Idéen fremsættes som et spørgsmål, der tager sin begyndelse i linje 30. Idéen, der fremsættes af Tim, mens han kigger ned i sine papirer og har de andres kropslige opmærksomhed, skal ses i relation til en begivenhed, de er ved at forberede. Til begivenheden foreslår Tim, at de skal stille børnene og de andre en udfordring. Pausen i linje 31 er lang, men kan ses som Tims naturlige pause, da han har projiceret sin egen flerenhedstur i linje 30. Den centrale pointe er altså, at idéfremsættelsen designes med spørgsmålsmarkeringer.

01 Anton: i have a:: sugestion
>ive mean eh'a question< (.)
 so: (.)

Anton kigger rundt på de andre.

02 now we have the su:rveys: and
 we have another survey coming
 up

Anton kigger ud ad vinduet.

03 i guess (.) after the next
manager ((packetsfrom))=

04 Bent: yeah yeah

Anton kigger på Bent og peger.

05 Anton: = .h should we eh have
ieh ehh a goal

*Anton peger på lærredet hvor computeren
 projicerer noter taget af Bent.*

Eksempel 2

Danske og amerikanske medarbejdere i en stor dansk virksomhed sidder til et møde, hvor de planlægger kommunikationsinitiativer som fx at lave et survey, som foreslået i eksemplet. Idéen fremsættes som et eksplicit spørgsmål (forandring fra deklarativ til interrogativ (jf. Steensig & Drew, 2008, p. 6)), der forberedes i linje 1 og udfoldes i linje 5 som et klassisk hv-spørgsmål. Undervejs producerer de andre (alignet) minimalrespons (l. 4), der indikerer, at taleren kan fortsætte.

Spørgsmålet som en social handling er en turpar-konstruktion, der gør respons relevant. Som Heinemann (2010) har vist, er en frekvent funktion af spørgsmål – uanset hvilken type social handling der ellers er tale om – at efterspørge bekræftelse (confirmation).¹ Idéer fremsat via spørgsmål har således karakter af at udrette flere handlinger på samme tid:

- At stille et reelt spørgsmål om noget
- At fremsætte en idé som et forslag
- At vaccinere idéen mod kritik, da det "blot" var et spørgsmål
- At udbede sig præfereret respons fra andre deltagere som bekræftelse på ret til videre taleture (idéfremsættelse)
- At tilbagekanalisere taleretten.

Samlet set kan spørgsmålet som frekvent format for idéfremsættelse ses som en implicit strategisk retorisk handling, der udretter en anden primær sproghandling end den gram-

matiske (Arminen, 2005). Hermed menes, at spørgsmålet som fx et interrogativ ikke har som primær pragmatisk funktion at anmode om et svar på spørgsmålet, men at fremsætte en idé, hvilket således også aktiverer andre typer responsformater end svaret, fx vurdering eller videreudvikling af idéen. Schegloff har vist, hvordan mange ytringer, der umiddelbart er designet som spørgsmål, reelt også har andre funktioner. Han taler eksempelvis om, hvordan interaktionen kan være designet som "a question-answer (Q-A) sequence pair", men funktionelt fungere som en "invitation" (Schegloff, 1984, p. 31).

Tilsvarende kan man sige, at idéfremsættelsen via spørgsmålsdesignet i den specifikke situation har funktion af at være et forslag, som de andre kan forholde sig til *som* et forslag og ikke "blot" som et spørgsmål. Ved at bruge den sociale handling *spørgsmålet* som idéfremsættelsesformat virker handlingen også mere som en forespørgsel end som en ordre-lignende handling. Et svar på en idéfremsættelse som et spørgsmål vil også ofte skubbe taleretten tilbage til spørgeren. På den måde synes der at eksistere en logik bestående af "post-answer-slot" (Jefferson, 1984). I den forstand er spørgsmålets funktion en tilbagekanalisering af taleretten mere end et åbent spørgsmål til debat.

Sacks (1992, p. 264) kalder dette fænomen for "the chaining rule". Reglen er, at førstetaleren, der stiller spørgsmålet, netop giver sig selv taleretten tilbage efter modtagerens svar. Dette synes også at gælde, selv om spørgsmålets funktion ikke er at anmode om et svar, men at producere en idé, der projicerer andre relevante handlinger, typisk vurderinger (affilierende/disaffilierende), der giver mulighed for videre udfoldelse af idé eller håndtering af eventuel kritik. Spørgsmålet kan dermed virke som en drivkraft i interaktionen, fordi det har en stærk præference for respons: Deltagerne kan ikke bare lade idéer formuleret via spørgsmålsformatet hænge i luften, uden at et "svar" vil føles mærkbart fraværende.

4.2 Det forestillede hypotetiske scenarie som format til idéfremsættelse

En anden frekvent type social handling, hvorigennem idéer bliver fremsat, er det forestillede hypotetiske scenarie. Designet af et forestillingsformat kan se ud på mange forskellige måder, afhængigt af hvordan deltagerne kropsligt og sprogligt skaber en forestillingsverden (fx via et narrativ (Due, 2012a)).

- 01 Chris: man ku i virkeligheden
forstille sig og det'
(.)
- 02 og det var at hans
skov' fik (.) fire
gymnasieelever
- 03 som imentor det næste
halve år ud af det her'
- 04 Dan: S::uper sjov idé

Eksempel 3

Deltagerne fremsætter forslag til, hvordan de kan udvikle et arrangement på universitetet for gymnasieelever. Idéen fremsættes eksplicit som en forestillet situation i linje 1 af Chris, der bruger ordet "forestille sig", hvormed han sprogliggør forestillingsformatet. Han fremsætter derefter sin idé om mentorer, hvilket bliver positivt vurderet i næste tur af Dan, der samtidig viser sin enighed og projicerer sig selv som næste relevante taler ved at løfte pegefingeren (l. 4).

Eksempel 4

Dette eksempel er fra en situation, hvor deltagerne udvikler idéer til årets julekort. Idéen fremsættes med retoriske og kropslige markører, der inviterer ind i en forestillingsverden. Dette eksempel viser primært, hvordan formatet også kan skabes via kropslige handlinger, der udretter noget kommunikativt i situationen. Simultant med at Ida beskriver æsken, illustrerer hun med hænderne, idet hun "tegner" æsken i luften, og hun fremsætter dermed æsken som en forestillet idé.

Forestillingsformatet kommer til udtryk i eksplicitte formuleringer såvel som i mere implicite formater, hvor handlingen igennem forskellige typer sprogbrug og oftest via tydelige kropsbevægelser, fx hænder der tegner i luften, inviterer andre deltagere ind i en forestillingsverden (jf. Due, forth.). Fremsættelse af idéen gennem konstruktionen af en forestillet situation kan syntaktisk designs via direkte sprogbrug (fx *nu forestiller vi*), men langt mere frekvent er brugen af sproglige og kropslige metaforer (fx *ligesom en æske*). På den måde er kroppen en ressource for konstruktionen af en kropsliggjort forestillingsverden. Dette kan også ses som konstruktionen af en forståelseshorisont.

Ifølge Gadamer (2005) må man for at forstå noget have en forståelseshorisont: Man må have et eller andet til fælles med det, der forstås. Som udgangspunkt har to deltagere hver deres subjektive forståelseshorisont. Ved fælles forståelse, fx medieret via konstruktionen af en forestillingsverden, sker en horisontsammensmeltning, der forudsætter indlevelsesevne. For at kunne forstå noget må man kunne leve sig ind i forståelsesgenstandens egenskaber. Hvis blot en deltager fortæller om sine forestillinger, og de andre deltagere ikke kan følge

idéfremsætteren, forbliver idéen på det subjektive plan. Idéen forbliver i et lukket univers med egenskaber, der er fremmede for resten af deltagerne.

At have indlevelsesevne er at have evne til at kunne følge andre deltagers tanker eller handlinger (jf. Tomasello & Carpenter, 2007). Kan deltager ramme denne åre af empatisk kreativitet (*empathetic creativity* (Seddon, 2005)), har idéudviklingen stort potentiale. Når en subjektiv forestillingsverden bliver til en fælles, delt forestillingsverden, opnås fordelene fra både forestillingen og samarbejdet om at forholde sig til egenskaberne og mulighederne i forestillingsverdenen (se mere i Due, 2016a).

4.3 Konstateringer som format til idéfremsættelse

Begrebet *konstateringer* dækker over en række holdningstilkendegivende (deklarative) måder, som idéer bliver fremsat på. I analysen af datamaterialet er det registreret, hvordan deltager fremsætter idéer med et jeg-centreret format, der tager udgangspunkt i den situation, den enkelte deltager står i, og den måde han/hun ser situationen på. Formatet kan, som eksemplerne viser, både optræde som klart afgrænsede koncepter og som mere tentative forsøg på at udtrykke en idé.

(1. møde, Organisation C (1.a, 09.20))

Alle deltagerne griner ved Saras ytring.

01 Mik: de frivillige er os
medlemmer jo
02 Lise: det er rigtigt
03 Gitte: nåja he he
04 Signe: EH HI HI HI HI HI
[HIhihihi
05 Sara: [SÅ synes jeg
i hvertfald de
06 frivillige! de skal os gi
nogle flere penge EH HIHI
07 Signe: HIHIHI

Eksempel 5

Denne situation er fra en NGO nødhjælpsorganisation, hvor deltagerne skal udvikle idéer til nye indsamlingsstrategier. Idéen fremsættes med udgangspunkt i et tydeligt holdningstilkendegivende "jeg" i linje 5, hvor Sara fremsætter idéen om, at de frivillige også skal give nogle flere penge. Idéen fremsættes med en humoristisk framing, og der responderes på det med alignet grin.

Påstande, konstateringer og holdninger udgør på forskellige måder og med forskellige typer turdesign en fælles kategori af sociale handlinger og retoriske formater, der peger tilbage på idéfremsættersens "jeg". Den primære funktion synes at være at producere et klart budskab (modsat fx det flertydige spørgsmålsformat). At vise en holdning er at vise en følelsesmæssig position (Goodwin, Cekaite, Goodwin, & Tulbert, 2011), hvor det er umiddelbart klart for de andre, hvad personen ønsker at kommunikere. De jeg-centrerede konstateringsformater er dermed former for intersubjektivt opnåede holdninger, der præ-

senteres som offentligt tilgængelige positioner og tilbydes som indhold, der er mere eller mindre til forhandling.

Under møderne ses det ofte, at jeg'et er implicit, og taleren ytrer sig med afsendersvage ytringer. Brugen af jeg'et repræsenterer omvendt en centrering omkring subjektiviteten. "Jeg synes" udtrykker en stærk tilknytning til ens ytring som et epistemisk standpunkt (Kärkkäinen, 2006, p. 705). Ved at sige "jeg synes", opgraderer deltageren betydningen af budskabet, og det får interaktionelle konsekvenser, fordi budskabet bliver en mere distinkt position, der kan responderes direkte på (jf. Kangasharju, 2002) – ligesom der også synes at knytte sig medlemskategorier og deraf kategoribundne aktiviteter til "jeg'et". Holdninger og jeg-budskaber via konstateringer bruges således som formater i idéudviklingsprocessen, der gør det klart, hvor idéfremsætteren står (Kockelman, 2004), og funktionen synes at være inddragelse af epistemiske rettigheder, der knytter sig til aktiverede medlemskategorier og/eller opgraderer sætningen og markerer den som idéfremsættende.

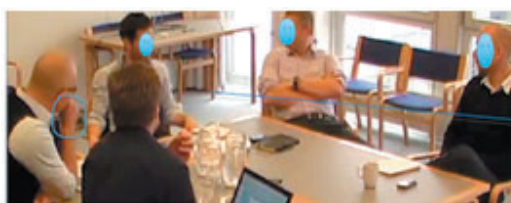
5. Formater til at udføre kritik (disaffiliation i 2. Position)

I den udstrækning idéen i anden-positionen bliver mødt med disaffiliation, er fire formater blevet registreret som måder at udføre kritik på:

- Framing som format til kritik af idé
- Angreb som format til kritik af idé
- Tavshed som format til kritik af idé
- Selvinitieret kritik som format til kritik af idé.

5.1 Framing som format til kritik af idé

Framing-formatet (Goffman, 1974) repræsenterer måder, hvorpå kritikken af idéen udtrykkes gennem en bestemt fortolket og modtagerdesignet fremlæggelse af idéen. Denne fremlæggelse har til hensigt at vise og fokusere på idéens kritisable indhold ved i nogen grad at fordreje eller omfortolke idéen. På den måde vinkles og reframes idéen således, at dens problematiske elementer står tydeligere frem, hvilket gør dem lettere at kritisere. Det er på mange måder en klassisk retorisk strategi.

Eric tager hånden til munden.

27 we can say that but (.) eh
(0.5)
28 °we just kinda like eh° (.)
>[picking a number]<.

Eksempel 6

Eksemplet er fra den internationale danske virksomhed, hvor der udvikles idéer til nye kommunikationsinitiativer. Den fremsatte idé er, at de skal sætte nogle procenter på ønskede kommunikationsmål. Kritikken af denne idé frames, så det kommer til at handle om at trække et tilfældigt nummer (l. 28), og dermed associeres der til, at procentsatsen er et arbitrært aspekt ved idéen.

Eksempel 7

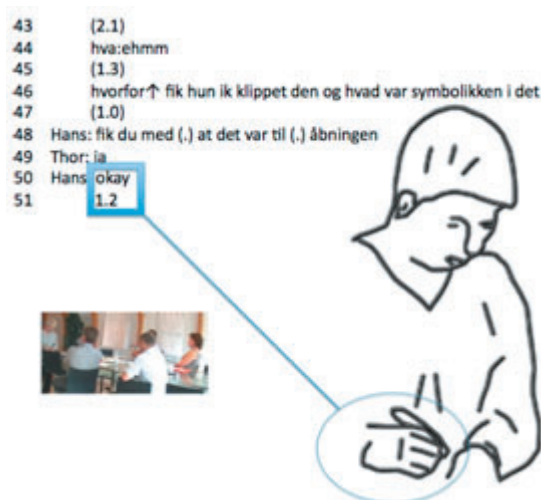
Dette eksempel er fra NGO'en, hvor deltagerne er i færd med at udvikle idéer til fremtidens strategi for PR og fundraising. Idéen fremsættes med udgangspunkt i et tydeligt holdningstilkendegivende "jeg" i linje 1, der samtidig fungerer som en medlemskategori, hvortil der knytter sig kategoribundne aktiviteter (Sacks, 1989), som fx "retten" til at vide noget særligt om fundraising (jf. fx Stevanovic, 2015). Yrsa responderer længere fremme (l. 13) med en ironisk fortolkning af den fremsatte idé og producerer dermed en type kritik af idéen. Kritikken af idéen frames således, at idéen kommer til at handle om at bedrive ludderpresse (-journalistik), og dermed associeres der til et uønsket, "amoralisk" erhverv.

Framing-formatet er en måde, hvorpå man kan forholde sig kritisk til den fremsatte idé ved at fordreje den, vinkle den og fortolke den ud fra en mere negativ optik. Funktionen er at få kritikken til at fremstå mere overdreven, men dermed også mere klar. Framing-formatet er ikke nødvendigvis baseret på deltagerens ønske om at foretage en anderledes fortolkning, men dette er resultatet i praksis, hvor kritikken viser sig *som* kritik ved at gøre accounting og kritikhåndtering til næste relevante handling. Framingen er dermed et subtilt redskab i argumentationsværktøjskassen. Framingen gør det muligt for kritikeren at fremsætte kritik på en måde, hvor det virker mere relevant og legitimt med kritik, al den stund idéen fremstilles som dum eller irrelevant. I argumentationsteorien kalder man teknikken for et *stråmandsargument* – en uformel fejlslutning hvor man i stedet for at for-

holde sig direkte til det, modstanderen siger, forholder sig til en kunstigt skabt stråmand, dvs. en fordrejet udgave af det modstanderen siger (se fx Svennevig, 2001, p. 194; Talisse & Aikin, 2006; Walton, 2008).

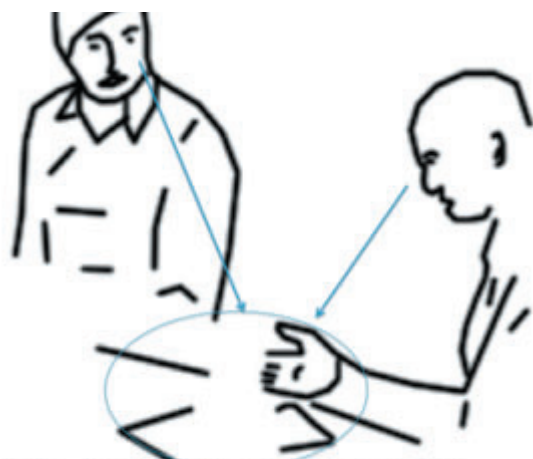
5.2 Angreb som format til kritik

Angrebsformatet er en måde, hvorpå deltagerne direkte angriber og argumenterer imod idéen, hvor fx idéens manglende værdi/relevans/betydning udpeges og gøres til et problem. Framing-formatet og angrebsformatet kan minde om hinanden. De er ikke konsistent logisk ekskluderende, men har dog væsensforskellige træk. Hvor framing-formatet er kritikerens måde at udpege og overdrive problemerne på ved hjælp af et større kommunikativt og til tider implicit retorisk arbejde, er angrebsformatet en mere direkte kritik. Hvor framing-formatet bygger på et stråmandsargument, er angrebsformatet snarere en klassisk etos-argumentation med modargumenter.

Eksempel 8

Eksemplet er fra den internationale virksomhed, hvor deltagerne under dette møde udvikler idéer til en informationsvideo, der skal fungere som element i en kampagne. Idéen, der responderes på i eksemplet, er, at en person ikke skal klippe en snor over, som man ellers plejer ved åbninger. Denne idé kritiseres nu af Thor. Kritikken rettes direkte mod idéen ud fra den måde, kritikerne har oplevet idéen på. Kritikken som et angreb mod idéen løber over en flerhedstur og ender med en konstatering af, at idéen ikke giver mening; ikke er forståelig for ham (l. 46). Undervejs forsøger Hans, der har fremsat idéen, at afklare, om Thor har forstået idéen rigtigt (l. 48), hvilket Thor bekræfter (l. 49).

20 Kim: de er elite↑(.)forskerne↓ de er her på stedet (.)
 21 og lisom prøv (.) bring det ind i det her
 22 >og det synes jeg ikk rigtigt jeg ser< li::ge nu >her endnu<

Eksempel 9

Eksemplet er fra universitetet, hvor de udvikler idéer til et arrangement for gymnasieelever. Idéerne, der er blevet fremsat, handler om en række studenterdrevne aktiviteter. Idéen kritiseres direkte af Kim for at mangle det, som han finder vigtigst for den idé, der skal udvikles, nemlig at bringe eliteforskeren i spil. Kritikken som anden-position er altså en direkte manglende forståelse af idéerne (jf. Due, 2014b).

Etos appellerer ifølge den aristoteliske retorik til den talendes (eller andres) autoritet og troværdighed (Aristoteles, 2002). Den bygger blandt andet på den sunde fornuft, der kan komme til udtryk som manglende forståelse af et arguments (idé) sammenhæng eller relevans. Idéfremstillinger kan ikke direkte sammenlignes med argumenter, da både præmisser og konklusioner kan mangle. Men kritik af idéer kan, som også vist med framing-formatet, involvere nogle af de samme mekanismer, som er beskrevet i argumentationsteorien, fx etos der har hjemmel i modtagerens tillid til, at modargumenterne er legitime eller giver mening (Jørgensen & Onsberg, 2008).

Angrebet er en metafor, der kan bruges til at forklare samtalen som en kamp, hvor pointer stilles op over for hinanden. På den måde gør angrebsmetaforen, som Lakoff & Johnson (1980) har vist, én i stand til at forstå antagonistiske positioner i samtalen. For at blive i billedet: En idé er blevet fremlagt som et forslag, og i næste eller efterfølgende taleture retter en anden deltager nu det kommunikative "skyts" mod idéens relevans, gyldighed, forståelighed, realiserbarhed osv. På den måde er et angrebsformat kendetegnet ved at være direkte kritik. Det ses, høres og behandles som kritik, der retter sig direkte mod idéen, som den er fremsat ud fra de manglende eller forkerte elementer, idéen består af.

5.3 Tavshed som format til kritik af idé

Tavshedsformatet er en subtil måde at udrette kritik på, hvor kritikken af idéen ligger i, at der slet ikke bliver responderet adækvat på fremlæggelsen (jf. Glenn, 2004). Den manglende respons af idéen håndteres som en implicit kritik.

Gitte kigger flygtigt på Signe.

18 om de egentlig os ku tænke sig
at gi (.)

19 nogle penge indimellem!

20 (1.9)

Alle kigger ned i bordet.

Eksempel 10

Eksemplet er fra NGO'en, hvor der på dette møde behandles en idé om, at man skal kunne bede frivillige om at donere penge. Denne idé mødes nu af tavshed som kritik. Pausen (l. 20) er et overgangsrelevant sted med en præference for respons på idéen. Men deltagerne kigger ned i bordet og væk, og pausen fungerer derfor som tavs respons.

59 Chris: ellers så ↑gør vi det bare↓
60 (1.0)

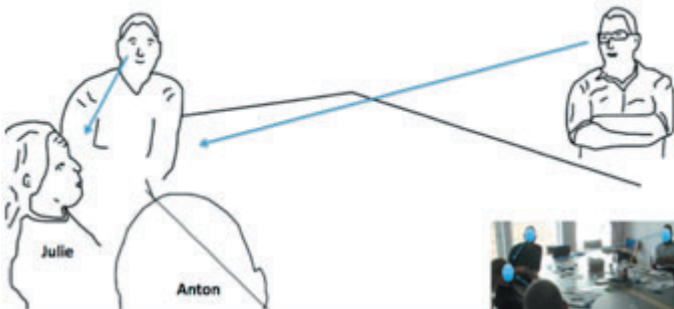
Eksempel 11

Eksemplet er fra universitetet, hvor der er fremsat en idé om at gøre gymnasieelever til mentorer for erhvervsfolk (se eks. 3). Deltagerne er nået til et overgangsrelevant sted (l. 60) og har projiceret andre deltagere som relevante næste talere, der kan komme med vurderende respons eller videreudvikling, men den type respons følger ikke, og tavsheden fungerer som kritik.

Tavsheden som format er udtryk for et manglende optag af idéen i en situation, hvor der er blevet produceret et overgangsrelevant sted. Hvad tavsheden skyldes, er vanskeligt at afgøre, eftersom der altid vil være en eller anden grad af tavshed som overgang mellem ture (Schegloff & Sacks, 1973)². Om tavsheden er en naturlig tur-allokeringsmekanisme eller et udtryk for interaktionelle problemer afgøres af konteksten, men kommer typisk til udtryk ved, at en eller flere deltagere overskrider det jeffersonske (1983) maksimum på 1 sekund. Pomerantz (1984) har undersøgt dette fænomen nærmere, og hun konkluderer: "If a recipient fails to give a coherent response, his or her behavior is accountable" (1984, p. 152). Pomerantz forklarer videre, at responsen udebliver fordi a) modtagerne ikke hører eller forstår ytringen, b) modtagerne ignorerer ytringen, c) modtagerne tilbageholder respons. Om "faktisk" forståelse er til stede eller ej, ændrer dog ikke på den funktion, tavsheden kan have. For, som Tannen & Saville-Troike (1985) og Jaworski (2005) gør opmærksom på, er stilheden ikke, som foreslået i klassisk lingvistisk forskning, mangel på betydning, men omvendt en særdeles vigtig kommunikationshandling, der skaber betydning i sig selv. At ingen umiddelbart tager turen, peger på, at der er interaktionelle problemer. Tavsheden som kritik er dermed, hvad Gravengaard & Rimestad også kalder for *implicit elimination*, og funktionen er "refusal of the idea" (Gravengaard & Rimestad, 2011, p. 9; jf. også Gravengaard, 2008; Gravengaard & Rimestad, 2015).

5.4 Selvinitieret kritik som format til kritik

Det selvinitierede format er måder, hvorpå idéen kritiseres i samme tur af idéfremsætteren

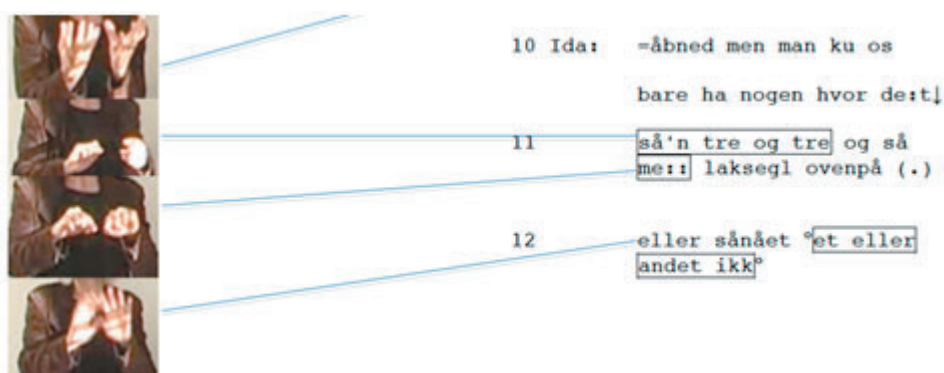
1. Julie: ↑ må jeg godt være fjollet
2. (0.5)
3. jeg kom bare til at tænke på (.)
4. ku man lave såd'n en
5. Anton: ja
6. Julie: =lille survey hvor i forsøger at finde
7. frem til hvor de ↑ dårligste møder
8. i ((virksomhedsnavn)) befinder sig (.)
9. Anton: det ku man sagtens

Eksempel 12

selv. Selv-initierede formater optræder i sammenhæng med *interaktionelle vaccinationer*, når de optræder i første-position som idéfremsættelser, og optræder således samtidig med forskellige idéfremsættelsesformater. Brugen af begrebet *vaccine* er metaforisk og dækker over det fænomen, at taleren, ved at anvende et vaccineformat, vaccinerer sig selv mod kritik af idéen – ligesom man kan blive vaccineret

mod sygdomme. En medicinsk vaccination er en metode til at forebygge infektionssygdom, hvorefter organismen udvikler immunitet over for sygdommen. Tilsvarende fungerer en *interaktionel vaccination* som et forebyggende forsøg på immunisering over for kritikken.

Eksemplet er fra den internationale virksomhed. Deltagerne taler på dette møde om forskellige idéer til, hvordan den interne kommunikation kan blive forbedret. Idéen, der fremsættes af Julie, handler om at lave et survey blandt medarbejderne (l. 6). Idéen vaccineres imidlertid i første linje mod efterfølgende kritik med en præ, der fungerer som et selv-initieret kritikformat. Ved at indlede med et spørgsmålsformat, der samtidig framer idéen som noget "fjolle", indbygges kritik af idéen i selve fremsættelsen.

Eksempel 13

I dette eksempel fra universitetet er deltagerne i gang med at udvikle idéer til årets julekort. Ida bruger i den forbindelse en del kropsligt kommunikativt arbejde på at beskrive idéen med sine hænder (se også eks. 4). Idéfremsettelsen afsluttes med en kropslig og verbal afstandsmarkør, der vaccinerer mod yderligere kritik, idét hun i linje 12 nedgraderer sit forslag med epistemisk relativiserende ord og hænder, der ligesom "visker det ud", som hun tidligere "tegnede" i luften.

Selv-initierede kritikformater skaber distance til den fremsatte idé af idéfremsetteren selv, og fungerer dermed som interaktionelle vaccinationer, der (muligvis) beskytter mod yderligere kritik fra andre deltagere. Forebyggelsen af kritikken kan ske som forskellige sociale handlinger på forskellige sekventielle tidspunkter og med forskellige typer turdesign, men funktionen er den samme: at håndtere disaffilieringen og komme potentielle ansigtstrusler i forkøbet (Goffman, 1967). Med selvinitieret kritik menes altså, at initieringen og kritikken udføres af den samme person i samme tur, som idéen fremsættes, hvilket måske kan ses i sammenhæng med den generelle regel om præference for selv-reparationer (Schegloff et al., 1977).

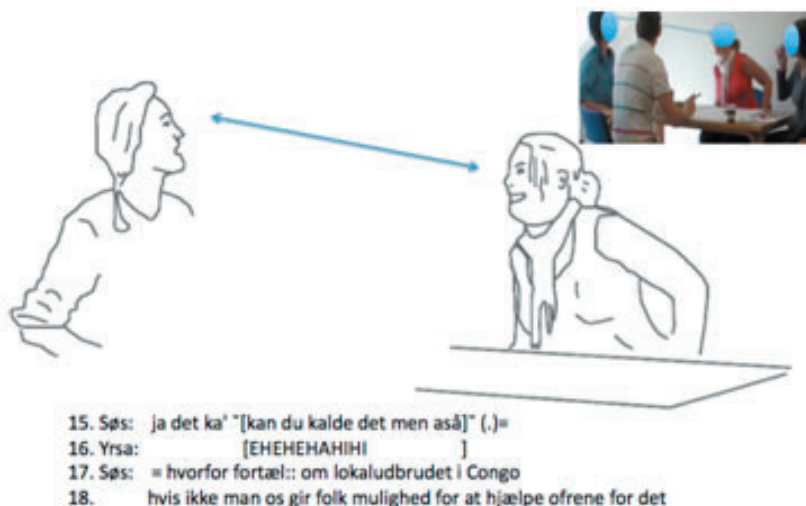
6. Formater til kritikhåndtering (3. Position)

Efter en idé er blevet fremsat og måske derefter kritiseret, er der typisk præference for respons på kritikken. Forskellige formater til kritikhåndtering kommer her i spil. *Problem-exit-redskaber* er en bred kategori, der adresserer de situationer, hvor deltagere udfører handlinger for at komme væk fra eller ud af en umiddelbart ansigtstruende situation. Den interaktionelle vaccine er her et specifikt redskab, men andre redskaber forekommer som typer af sociale handlinger (fx emneskift eller udvandring). Ofte forekommer problem-exit-redskaber på den sekventielle tredje-position som kritikhåndteringsformater. Følgende formater er blevet registreret:

- Gendrivelsen som format til kritikhåndtering
- Forandringen som format til kritikhåndtering.

6.1 Gendrivelsen som format til kritikhåndtering

Gendrivelsesformatet er en måde, hvorpå deltageren, typisk idéfremsætteren selv, i den tredje-position, efter at kritik er blevet fremsat, adresserer og accounter for kritikken ved at gendrive dens argument/betydning/relevans.

Eksempel 14

Eksemplet er fra NGO'en, hvor deltagerne taler om idéer til at forbedre deres arbejde med fundraising (se også eks. 7). Idéen blev tidligere fremsat med et jeg-baseret holdningsformat og kritiseret med et framing-format, hvor idéen blev associeret med "ludderjournalistik". I den tredje position ses det nu, at kritikken håndteres ved hjælp af et gendrivelsesformat. Søs adresserer Yrsas kritik direkte (l. 15) og argumenterer nærmere for, hvorfor idéen stadig er god (l. 17-18).

Chris tager hånden op, men trækker hånden ind mod sig selv og krønger mundvigene nedad da Bent fortsætter taleturen.

35 Bent: men d' det er bare sådan her gør vi det (.) så hvad ville vi?

36 Kim: det er det vi skal sælges også altså det er jo at det'

37 Dan: altså: det [ene] udelukker jo ikke det andet

38 Kim: nej nej bestemt ikk!

Eksempel 15

Eksemplet er fra universitetet, hvor deltagerne udvikler idéer til et arrangement for gymnasieelever. En idé, der er blevet fremsat, er at gøre gymnasieelever til "mentorer" for erhvervsfolk (se eks. 3, 6). Denne idé er blevet kritiseret via et tavshedsformat (eks. 11) og et angrebsformat (eks. 9), hvilket nærværende eksempel er en udløber af. Kritikken imødegås og gendrives (l. 37) med argumentation imod kritikken relevans og det, der ses som en falsk dikotomi.

Gendrivelse er et begreb fra argumentationsteorien (Toulmin, 1958), der beskriver situationer, hvor der enten bliver indført et forbehold som styrkemarkør i argumentet af fremsætteren, eller, som det er tilfældet her, at idékritikken bliver mødt af en gendrivelse fra anden part, der går ind i og sætter spørgsmålstejn ved en præmis eller forståelse i idékritikken. De to eksempler viser begge, hvordan idéfremsætteren i tredje-position direkte adresserer kritikken og dens indhold ud fra betragtninger over, hvordan idéen netop ikke er som beskrevet af kritikeren. Dermed sættes der spørgsmålstejn ved kritikken værdi og funktion. Håndteringen består således i en account for idéens faktiske betydning ved samtidig at gendrive de elementer fra kritikken, der anses for at være illegitime eller forkerte. Dette sker ikke systematisk ud fra præcise argumentationstekniske manøvrer, men ved en række holdningsmarkerende sociale handlinger.

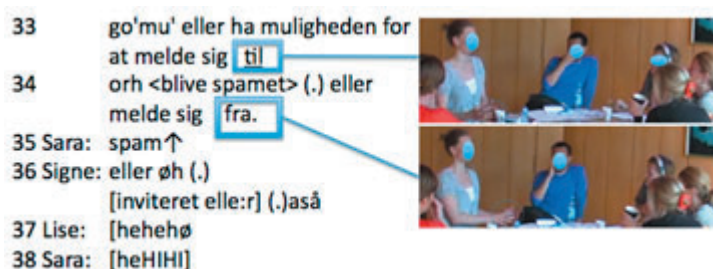
6.2 Forandringen som format til kritikhåndtering

Kritik kan også blive håndteret ved at blive taget til efterretning og dermed indgå i en fortsat produktion af nyt indhold til idéen. Formatet kan kaldes et *forandringsformat*, fordi der sker et fokusskift, hvor idéen omformes og forandres til noget andet.

Eksempel 16

Eksemplet er fra den store internationale virksomhed, hvor deltagerne taler om idéer til at forbedre den interne kommunikation, og en idé om at sætte nogle procenter på succeskriterierne er fremsat og tidligere kritiseret. Der accounts i eksemplet for kritikken (l. 43), og kritikken bruges som udgangspunkt for fremsættelsen af spørgsmål til videre idéudvikling (l. 44). Dermed håndteres kritikken ved at omformulere idéen til et åbent spørgsmål.

Eksempel 17

Eksemplet er fra NGO'en, hvor en idé tidligere er blevet fremsat om at spørge frivillige om at donere penge. Den idé blev kritiseret via blandt andet tavshed, og kritikken håndteres nu ved at bryde tavsheden (produceret før eksemplet) og skabe en forandring af idéen. Linje 33-34 er forslag om forandring af den oprindeligt foreslåede idé ved at nuancere idéen.

Kritikhåndteringen kan optræde som en måde, hvorpå deltageren viser accept af kritikens berettigelse ved at tage den som udgangspunkt for en forandring af idéen. Det er typisk idéfremsætteren selv, der tager ansvar for at respondere på kritikken (såkaldt *ejerskabs-epistemologi* (Due, 2014a)). Det sidste eksempel viste imidlertid også, hvordan kritikhåndteringen kan blive udført af en anden end idéfremsætteren. Dette vil typisk ske, hvor kritikken har været udrettet som tavshed. En anden deltager kan komme på banen og ved overhovedet at respondere, adresseres og håndteres tavsheden. Kritikken opløses ikke nødvendigvis, men kan blive omformet og forandret, og denne andeninitierede form for forandringsformat er derfor ikke nødvendigvis i idéfremsætterens interesse.

7. Formater til bekræftelse af idéer (affiliation i 2. Position)

Når idéer ikke bliver mødt med kritik i anden-positionen, men i stedet af affilierende eller videreudviklende handlinger, kan det også gøres på en række forskellige måder. Generelt er der tale om positive bekræftelser, og ofte er de tydeligt multimodalt udført. Funktionen ved alle de forskellige måder, bekræftelse kan optræde på, er at vise affiliation og som hovedregel i form af tilbagekanaliseringsmekanismer (Yngve, 1970), der giver taleturen til idéfremsætteren. Følgende formater er blevet registreret:

- Extreme Case Action Package (ECAP) som format til bekræftelse
- Ekko-svar som format til bekræftelse
- Minimalrespons som format til bekræftelse.

7.1 Extreme Case Action Package (ECAP) som format til bekræftelse

Begrebet *Extreme Case Action Package* (ECAP) (Due, 2014b), der er en multimodalt baseret videreudvikling af *Extreme Case Formulation* (Pomerantz, 1986), kan generelt dække over situationer, hvor handlinger udtrykkes stærkt ved hjælp af flere semiotiske ressourcer, der simultant optræder, men også specifikt gælde vurderinger af idéer. Som herunder:

Dan slår hånden i bordet.

07 Dan: det er ((en)) god idé:
[hvis vi kan lave]

08 Chris: =[beslutninger
((få)) ud af det her]

09 (0.8)

Eksempel 18

Eksemplet er fra universitetet, hvor en idé er blevet fremsat om at gøre gymnasieelever til "mentorer" for erhvervsfolk. Efter idéen første gang er fremsat, bliver den umiddelbart positivt vurderet i næste position (se eks. 3, 11, 15). Idéen vurderes som god ved hjælp af sproglige og kropslige markører, idét Dan slår hånden i bordet simultant med, at han siger "god idé" (l. 7).

Som affilierende og bekræftende format, der relaterer sig til idéfremsættelsen, er ECAP en måde at gøre vurderingen tydelig på. Formatet udtrykker en klar og distinkt holdning til den fremsatte idé. Vurdering af en idé med en ECAP er en opgradering og tydelig social markering af, at modtageren er på linje med (alignment) og orienterer sig positivt (affiliere) mod idéfremsættelsen. Alt efter hvordan formatet udføres, vil det kanalisere taleturen tilbage til idéfremsætteren, som hermed får mulighed for videre idéfremsættelse. Ved at

bruge en ECAP inddrages hele det semiotiske felt af mulige betydningsdannelser, og kroppen og de materielle strukturer tilføres relevans in situ.

7.2 Ekko-svar som format til bekræftelse

Idéer kan også blive bekræftet som relevante bidrag i den intersubjektive arkitektur ved, at der bliver responderet med næsten identiske, repetitive tale- og kropshandlinger. Hermed bekræfter de andre deltagere over for idéfremsætteren, at idéen, som den ser ud indtil videre, er interessant og et relevant bidrag. Goodwin beskriver den type handlinger som *genbrug med forandringer* (Goodwin, 2013).

13 Dan: jo det er en
mentorordning
[det der]

14 Chris: [ja en hel]
mentorordning med fir]

15 gym[nasieelever (.)]
beslutningd]

16 Dan: [°ja° °ja°]

17 (1.3)

Eksempel 19

Eksemplet er fra universitetet, hvor deltagerne taler om mentorordningen. Introduktionen af begrebet mentorordning (l. 13) er en *konceptuel formulation* (Due, 2016a), der samler op og skaber en fælles platform for den idé, der er blevet fremsat (se eks. 3). Responsen i linje 14 udtrykkes som en ekko-handling, hvori begrebet mentorordning gentages og dermed fungerer som positiv bekræftelse.

Frans kigger på bagsiden og rører den og kigger bagefter op på Viggo.

Frans kigger på Viggo.

11 Viggo: °det vil være
[ovenpå°(.)]]

12 Frans: [°og på° bagsiden]

13 Viggo: ja

14 (2.0)

15 Viggo: præcis (.) på bagsiden
°i:a°

Eksempel 20

Eksemplet er fra universitetet, hvor deltagerne fremsætter idéer til årets design af julekort. Ordvalget "bagsiden" (l. 12) gentages i linje 15 og bekræftes dermed som relevant i idéfremsættelsen. Det sker i et semiotisk rigt miljø, hvor deltagerne også tydeligt orienterer sig mod et kort, som Frans holder i hænderne.

Svennevig beskriver ekko-fænomenet således: "[...] repetition marks a strengthened affective commitment by the speaker and may thus be considered an upgrader or intensifier." (Svennevig, 2003, p. 286)³. Ekko-formatet gør det muligt at udvise distribueret kognition (Hutchins, 1995). Ikke fordi en repetition er identisk: Der vil være forskel i intonation, udtale, udtaleposition og syntaktisk design. Repetition, eller ekko-respons, er dermed ikke blot et automatisk replika af det ytrede, formalistisk betragtet, men en reproduktion af det samme indhold. Svennevig (2004) beskriver andetsteds, hvordan repetition kan omfatte tre forskellige handlinger alt efter turdesign, hvor en simpel gengivelse med faldende intonation er et tegn på, at man har hørt ytringen, en afslutning med et "ja" udviser forståelse, og en afslutning med intonalt opadgående markør udviser en emotionel orientering som fx overraskelse. I eksemplerne er ekko-formatet udtryk for affiliation med idéfremsættelsen.

7.3 Minimalrespons som format til bekræftelse af idé

Den mest frekvente og mindst engagerede form for affilierende respons er minimalrespons, der optræder som bekræftende fortsættelsesmarkør (se oversigt i Nielsen & Nielsen, 2005, p. 91ff). Der findes mange varianter, men her vises kun et enkelt eksempel.

Eksempel 21

Eksemplet er fra universitetet, hvor de behandler idéer til årets julekort. Efter Frans' uddybning af idéen med en multimodal henvisning til et element på det gamle julekort, som han har i hånden (l. 3), responderer Viggo med bekræftende minimalrespons (l. 4).

Minimalrespons behøver ikke at være positive bekræftelser af den fremsatte idé, det kan også bare være en måde at være samtalepartner på og følge de underliggende moralske regler for interaktionen. Minimalrespons kan også udtrykke mere end "bare" bekræftelse

eller forståelse; eksempelvis distribueret kognition. Ofte er minimalrespons udført som fortsættelsesmarkører (*continuers* (Schegloff, 1982)), der bekræfter, medkonstruerer og tilbagekanaliserer taleturen og den videre idéfremsættelse til fremsætteren. Minimalrespons er på den måde kendetegnet ved ikke at gøre krav på en taletur, men mere at være udtryk for modtagerdesignet i idéfremsættelsen. Minimalrespons som bekræftelsesformater er på den måde typekonforme anerkendelsesmarkeringer, der optager samme position som idéfremsættelsen (eller i hvert fald ikke den modsatte).

8. En systematik for formater under idéudviklingsmøder

Artiklen har vist, hvordan man kan forstå idéudvikling ud fra en trepartstruktur. En formaliseret struktur er selvfølgelig altid relativt reduktionistisk, men dog mulig at genfinde som et robust fænomen i datakorpus. Det grundlæggende maskineri, der driver idéudviklingen frem igennem de forskellige positioner, er den sekventielle præferenceorganisering og logikken med turpartkonstruktioner (Schegloff, 2007), hvor der er en normativ forventning om, at der responderes på forslag. Idéfremsættelse gør vurderende respons relevant, ligesom kritik gør kritikhåndtering relevant.

De forskellige former for fremsættelses- og responsformater kan, som beskrevet, udføres på forskellige måder med forskellige typer turdesign og sekventiel position, og listen af formater kan ikke ses som udtømmende, men blot som et indblik i måder, deltagerne handler på (i de data, der ligger til grund for artiklens analyser). Det er centralt for forståelsen af den interaktionelle skabelse af idéer i medie- og kommunikationssammenhæng at se på, hvilke typer sociale handlinger og retoriske formater idéer produceres igennem. Artiklen har bidraget til en nuanceret og systematisk forståelse af handlingstyperne og deres funktion.

Artiklen har ikke beskrevet anvendeligheden af de forskellige formater ud fra en normativ terminologi, men praktikere vil være interesseret i anvisninger til, hvilke formater og handlinger der generelt fremmer idéudvikling, og hvilke der begrænser. Det er ud over artiklens fokus at give disse former for gode råd, men et fremtidigt forskningsområde kan med fordel teste for og undersøge, hvilke formater der er befordrende henholdsvis begrænsende for idéudvikling.

Article: En systematik for idéudviklingsformater

Tale [tur]	Hårde parenteser angiver hvor overlappende tale optræder
(.)	Blød parentes med punktum angiver en mikropause på under 0,2 sekunder
(0.5)	Blød parentes med decimaler angiver en pause målt i sekunder
=	Lighedstegnet angiver at taleture fortsætter
la:ngt eller la::ngt	Kolon angiver en forlænget lyd; dobbelt er kraftigere end enkelt
Emfase	Understregning betyder tryk under delen af ordet
VERSALER	Store bogstaver betyder at der bliver talt med høj volumen
°Stille°	Gradtegn angiver at noget er udtalt med lav volumen
>hurtigt<	Piletegn angiver at noget bliver udtalt hurtigt
<langsomt>	Piletegn angiver at noget bliver udtalt langsomt
.h	Punktum efterfulgt af h angiver hørbar indånding
h.	h efterfulgt af punktum angiver hørbar udånding
HeheHAHI	Latter forsøges gengivet med vokaler og H
°smilende°	Tegnet sat omkring et ord eller en sætning angiver at det er udtalt smilende
Me'	Apostrof angiver et cut off; et pludselig ophør i taleproduktion
((kommentar))	Dobbelte parenteser angiver udskriverens kommentar
((ord?))	Spørgsmålstegn inden i dobbelte parenteser angiver at ord er svære at høre
↑	Opadgående pil angiver stigende lokal intonation
↓	Nedadgående pil angiver faldende lokal intonation
Turenhed,	Komma angiver jævn intonation
Turenhed?	Spørgsmålstegn angiver en stigende intonation
Kasse	Tekst markeret med en kasse rundt om henviser til det præcise sted hvor en given kropslig handling er koblet sekventielt til ytringsniveauet

Transskriptionsnøgle

Notes

- 1 At dette ikke blot er et frekvent fænomen i artiklens data, men en generel egenskab ved det danske sprog, beskrives af Heinemann, der noterer: "... a high proportion of requesting/offering/suggesting were found in the Danish data and these actions are all typically formatted as interrogatives ...". Min fremhævelse. (Heinemann 2010 p. 2716).
- 2 Teknisk set kan pauser deles op i nogle underkategorier, hvoraf det her beskrevne bliver kaldt for en *lapse* eller en *slip pause*, hvis karaktertræk er at være et brud i samtalen (Nielsen & Nielsen, 2005, p. 84; jf. også Sacks, Schegloff, & Jefferson, 1974).
- 3 Svennevig beskriver fænomenet i forhold til spørgsmål-svar-turparkonstruktioner hvor ekko optræder som svar. I artiklens beskrivelse af formatet bliver ekko-svaret brugt bredere som en generel måde at respondere på forskellige typer handlinger på (der dog alle involverer idéfremsettelse).

Referencer

- Amabile, T.M. (1996). *Creativity in context*. Westview Press.
- Aristoteles. (2002). *Retorik*. Kbh.: Museum Tusculanum Forlag.
- Arminen, I. (2005). *Institutional Interaction: Studies of Talk at Work*. Ashgate Publishing Limited.
- Asmuss, B., & Oshima, S. (2012). Negotiation of Entitlement in Proposal Sequences. *Discourse Studies*, 14(1), 67-86.
- Basadur, M. (1994). Managing the Creative Process in Organizations for Ideation in Creative Problem-Solving Training. In M.A. Runco (Ed.), *Problem finding, problem solving, and creativity* (pp. 237-268). Norwood, N.J.: Alex.
- Bergson, H. (1998). *Creative Evolution* (Unabridged). Dover Publications.
- Cannon-Bowers, J., & Salas, E. (2001). Reflections on Shared Cognition. *Journal of Organizational Behavior*, 22(2), 195-202.

- Chamberlain, A., Crabtree, A., Rodden, T., Jones, M., & Rogers, Y. (2012). Research in the wild: understanding “in the wild” approaches to design and development. In *Proceedings of the Designing Interactive Systems Conference* (pp. 795–796). New York, NY, USA: ACM. <http://doi.org/10.1145/2317956.2318078>
- Clayman, S. (2002). Sequence and Solidarity. In E.J. Lawler & S.R. Thye (Eds.), *Advances in Group Processes: Group Cohesion, Trust, and Solidarity* (Vol. 19, pp. 229–253). Greenwich, CT: JAI Press.
- Clayman, S., & Reisner, A. (1998). Gatekeeping in Action: Editorial Conferences and Assessments of Newsworthiness. *American Sociological Review*, 63(2), 178-199.
- Connors, R.J. (1983). Actio: A rhetoric of manuscripts. *Rhetoric Review*, 2(1), 64-73. <http://doi.org/10.1080/07350198309359058>
- Cooke, N., Salas, E., Cannon-Bowers, J., & Stout, R. J. (2000). Measuring Team Knowledge. *Human Factors: The Journal of the Human Factors and Ergonomics Society*, 42(1), 151-173.
- Crabtree, A., Chamberlain, A., Grinter, R.E., Jones, M., Rodden, T., & Rogers, Y. (Eds.). (2013). The Turn to The Wild. *ACM Trans. Comput.-Hum. Interact.*, 20(3), 13:113:4. <http://doi.org/10.1145/2491500.2491501>
- Csikszentmihalyi, M. (1997). *Creativity. Flow and the psychology of Discovery and Invention*. Harper Perennial.
- Davidson, J. (1984). Subsequent Versions of Invitations, Offers, Requests, and Proposals Dealing with Potential or Actual Rejection. In J. M. Atkinson & J. Heritage (Eds.), *Structures of Social Action: Studies in Conversation Analysis*. 7. ed. (*Studies in Emotion and Social Interaction*) (pp. 102-129).
- Deppermann, A., Schmitt, R., & Mondada, L. (2010). Agenda and Emergence: Contingent and Planned Activities in a Meeting. *Journal of Pragmatics*, 42(6), 1700-1718.
- Drew, P., & Wootton, A. (1988). *Erving Goffman exploring the interaction order*. Cambridge: Polity.
- Due, B.L. (forth.). Co-construction of Imagination spaces: A multimodal analysis of idea development. *CoDesign*.
- Due, B.L. (2012a). Den narrative konstruktion af en idé: En singlecase multimodal analyse af narrativer som ressource for udvikling af nye idéer under møder. *Språk Og Interaktion*, vol. 3. 45-89.
- Due, B.L. (2012b). *Den sociale konstruktion af idéer (The Social Construction of Ideas)*. Unpublished PhD-thesis, Copenhagen University, Department of Scandinavian Studies and Linguistics.
- Due, B.L. (2014a). *Idéudvikling. En multimodal tilgang til innovationens kreative faser. (Idea development: a multimodal approach)*. Samfundslitteratur.
- Due, B. L. (2014b). The development of an idea in a context of rejection. *Semiotica*, (202), 207-239.
- Due, B.L. (2015). Idéudviklingens trepartstruktur og den katalytiske funktion af kritik. *Språk och interaktion*, 4(2). Retrieved from <https://helda.helsinki.fi/handle/10138/158606>
- Due, B.L. (2016a). Fælles orientering som ressource for idéudvikling: En single case analyse baseret på Distributed Cognition (DC) & Conversation Analysis (CA). *NyS. Nydanske Sprogstudier*, (50), p.
- Due, B.L. (2016b). Innovation og idéudvikling. In M.F. Nielsen, B.L. Due, T.L.W. Toft, G. Gravengaard, & A.M.R. Nielsen (Eds.), *Kommunikation i internationale virksomheder*. (Vol. 2). Samfundslitteratur.
- Engeström, Y. (2008). *From Teams to Knots: Activity-Theoretical Studies of Collaboration and Learning at Work*. Cambridge ;New York: Cambridge University Press.
- Fauconnier, G. (2001). Conceptual Blending and Analogy. In D. Gentner, K.J. Holyoak, B.N. Kokino (Eds.), *The Analogical Mind: Perspectives From Cognitive Science*. (pp. 255-285). Massachusetts Institute of Technology.
- Fiore, S.M., Rosen, M.A., Smith-Jentsch, K.A., Salas, E., Letsky, M., & Warner, N. (2010). Toward an understanding of macrocognition in teams: predicting processes in complex collaborative contexts. *Human Factors*, 52(2), 203-224.
- Firth, A. (1990). Responding to Proposals: An analysis of “alignment talk” in trading negotiations. *Working Paper Nr. 15*.

- Francis, D. (2007). *Orders of Ordinary Action: Respecifying Sociological Knowledge (Directions in Ethnomethodology & Conversation Analysis)* (illustrated edition). Ashgate.
- Gadamer, H.-G. (2005). *Sandhed og metode : grundtræk af en filosofisk hermeneutik* (1. bogklubudgave, 1. oplag.). [Kbh.]: Gyldendals Bogklubber.
- Garfinkel, H. (1967). *Studies in Ethnomethodology*. Englewood Cliffs, N.J.
- Garfinkel, H., & Sacks, H.L. (1970). On Formal Structures of Practical Actions. In J.C. McKinney & E.A. Tiryakian (Eds.), *Theoretical Sociology* (pp. 338-366). Appleton Century Crofts.
- Glenn, C. (2004). *Unspoken: A Rhetoric of Silence*. Carbondale: Southern Illinois University Press.
- Goffman, E. (1967). *Interaction Ritual: Essays on Face-to-Face Behavior*. Garden City, N.Y.: Doubleday.
- Goffman, E. (1974). *Frame Analysis: An Essay on the Organization of Experience*. New York.
- Goodwin, C. (2003). The Semiotic Body in its Environment. In J. Coupland & R. Gwyn (eds.) *Discourses of the body* (pp. 19-42). Palgrave Connect.
- Goodwin, C. (2007). Participation, Stance and Affect in the Organization of Activities. *Discourse and Society*, 18(1), 53-74.
- Goodwin, C. (2013). The co-operative, transformative organization of human action and knowledge. *Journal of Pragmatics*, 46(1), 8-23. <http://doi.org/10.1016/j.pragma.2012.09.003>
- Goodwin, M. H., Cekaite, A., Goodwin, C., & Tulbert, E. (2011). Emotion as Stance. In A. Peräkylä & M.-L. Sorjonen (Eds.), *Emotion in interaction*. Oxford University Press.
- Gravengaard, G. (2008). "Det var, hvad vi ikke valgte at bringe". Om fravalg af ideer til potentielle nyhedshistorier. *MedieKultur. Journal of media and communication research*, 24(44) 50-57
- Gravengaard, G., & Rimestad, L. (2011). Elimination of Ideas and Professional Socialisation. *Journalism Practice*, 6 (4) 465-481.
- Gravengaard, G., & Rimestad, L. (2015). *Journalist i praktik*. Samfundslitteratur. Retrieved from http://www.saxo.com/dk/journalist-i-praktik_gitte-gravengaard-og-lene-rimestad_haefet_9788759319703
- Guilford, J. (1950). Creativity. *The American Psychologist*, 5(9), 444-54.
- Heath, C. (2004). Analyzing Face-to-face Interaction: Video, the Visual and Material. In DI Silverman (Ed.), *Qualitative Research* (pp. 266-283). SAGE Publications.
- Heath, C., & Hindmarsh, J. (2002). Analysing Interaction: Video, Ethnography and Situated Conduct. In May, T. (ed.) *Qualitative Research in Action*, 99-121.
- Heinemann, T. (2010). The question response system of Danish. *Journal of Pragmatics*, 42(10), 2703.
- Hindmarsh, J., Heath, C., & Luff, P. (2010). *Video in Qualitative Research*. SAGE Publications Ltd.
- Houtkoop-Steenstra, H. (1987). *Establishing Agreement: An Analysis of Proposal-Acceptance Sequences*. Mouton De Gruyter.
- Hutchins, E. (1995). *Cognition in the Wild*. Cambridge, Mass.: CogNet.
- Hutchins, E. (2014). The cultural ecosystem of human cognition. *Philosophical Psychology*, 27(1), 34-49. <http://doi.org/10.1080/09515089.2013.830548>
- Isaksen, S.G., & Treffinger, D.J. (1985). *Creative Problem Solving: The Basic Course*. Buffalo, N.Y.: Bearly Ltd.
- Jaworski, A. (2005). Introduction: Silence in institutional and intercultural contexts. *Multilingua – Journal of Cross-Cultural and Interlanguage Communication*, 24(1-2), 1-6. <http://doi.org/10.1515/mult.24.1-2.1>
- Jefferson, G. (1983). Notes on a Possible Metric Which Provides for a "standard Maximum" Silence of Approximately One Second in Conversation. *Tilburg Papers in Language and Literature*, Vol. 42, 1-83. Tilburg.
- Jefferson, G. (1984). Notes on a systematic deployment of the acknowledgment tokens "yeah" and "mm hm". *Papers in Linguistics* 17: (pp. 197-216).
- Jefferson, G. (1985). An Exercise in the Transcription and Analysis of Laughter. In T. Van Dijk (Ed.), *Handbook of Discourse Analysis* (Vol. 3: Discourse and dialogue, pp. 25-34). Tilburg Univ. Dept. of Language and Literature.

- Jørgensen, C., & Onsberg, M. (2008). *Praktisk argumentation* (3. udgave, 1. oplag.). Kbh.: Nyt Teknisk Forlag.
- Kangasharju, H. (2002). Alignment in Disagreement: Forming Oppositional Alliances in Committee Meetings. *Journal of Pragmatics*, 34(10-11), 1447-1471.
- Kärkkäinen, E. (2006). Stance Taking in Conversation: From Subjectivity to Intersubjectivity. *Text & Talk – An Interdisciplinary Journal of Language, Discourse & Communication Studies*, 26(6), 699-731.
- Kendon, A. (2005). *Gesture: Visible Action as Utterance*. Cambridge University Press.
- Kockelman, P. (2004). Stance and Subjectivity. *Journal of Linguistic Anthropology*, 14(2), 127-150.
- Koschmann, T., Dunnington, G., & Kim, M. (2012). Team Cognition and the Accountabilities of the Tool Pass. In E. Salas, S. Fiore, M. Letsky (Eds.), *Theories of team cognition: cross-disciplinary perspectives*. Routledge. Retrieved from http://opensiuc.lib.siu.edu/meded_books/6/
- Kotter, J. (2010). *Buy-in: Saving Your Good Idea from Getting Shot Down*. Boston Mass.: Harvard Business Review Press.
- Kuhn, T., & Jackson, M. (2008). Accomplishing Knowledge. *Management Communication Quarterly*, 21(4), 454-485.
- Lakoff, G., & Johnson, M. (1980). *Metaphors We Live By*. University Of Chicago Press.
- LeBaron, C., & Jones, S. (2002). Closing Up Closings: Showing the Relevance of the Social and Material Surround to the Completion of Interaction. *Journal of Communication*, 52(3), 542-565.
- LeFevre, K.B. (1986). *Invention as a Social Act* (1st edition). Carbondale: Southern Illinois University Press.
- Lundin, R.A., & Söderholm, A. (1995). A Theory of the Temporary Organization. *Scandinavian Journal of Management*, 11(4), 437-455.
- Marková, I., Linell, P., Grossen, M., & Orvig, A. S. (2007). *Dialogue in Focus Groups: Exploring Socially Shared Knowledge*. Equinox Publishing (UK).
- Mohammed, S., Ferzandi, L., & Hamilton, K. (2010). Metaphor No More: A 15-Year Review of the Team Mental Model Construct. *Journal of Management*, 36(4), 876-910.
- Mondada, L. (2009). Emergent focused interactions in public places: A systematic analysis of the multimodal achievement of a common interactional space. *Journal of Pragmatics*, 41(10), 1977-1997.
- Nielsen, M.F. (2001). *Replik til journalistikken : mikroanalyse af medieinterviewet*. [Kbh.]: Akademisk Forlag.
- Nielsen, M.F., & Nielsen, S.B. (2005). *Samtaleanalyse*. [Kbh.]: Samfundslitteratur.
- Nonaka, I., & Takeuchi, H. (1995). *The Knowledge-Creating Company: How Japanese Companies Create the Dynamics of Innovation*. New York: Oxford University Press.
- Ochs, E., Graesch, A.P., Mittmann, A., Bradbury, T., & Repetti, R. (2006). Videoethnography and ethnoarchaeological tracking. In Pitt-Catsoupes, Kossek & Sweet (Eds.), *The work and family handbook. Multi-Disciplinary Perspectives, Methods, and Approaches*. (pp. 387-409). Lawrence Erlbaum Associates, Publishers.
- Osborn, A.F. (1953). *Applied imagination: Principles and procedures of creative problem-solving*. New York: Scribner's sons.
- Paulus, P.B. (2008). Fostering Creativity in Groups and Teams. In Jing Zhou, Christina E. Shalley (Eds.), *Handbook of Organizational Creativity* (pp. 165–189). Lawrence Erlbaum Associates.
- Paulus, P.B., & Nijstad, B.A. (2003). Group Creativity: An Introduction. In P.B. Paulus, & B.A. Nijstad (Eds.), *Group Creativity. Innovation through collaboration*. (pp. 3-15). Oxford University Press.
- Peräkylä, A. (2004). Reliability and Validity in research based on naturally occurring social interaction. In D. Silverman (Ed.), *Qualitative Research*. SAGE Publications.
- Pomerantz, A. (1984). Pursuing a response. In J.M. Atkinson & J. Heritage (Eds.), *Structures of Social Action. Studies in Conversation Analysis*. (pp. 152-163). Cambridge University Press.
- Pomerantz, A. (1986). Extreme Case formulations: A way of legitimizing claims. *Human Studies*, 9, 219-229.
- Rawls, A.W. (2008). Harold Garfinkel, Ethnomethodology and Workplace Studies. *Organization Studies*, 29(5), 701-732.

- Sacks, H. L. (1989). Lecture Six: The M.I.R. Membership Categorization Device. *Human Studies*, 12(3/4), 271-281.
- Sacks, H.L. (1992). *Lectures on Conversation with an Introduction by Emanuel a. Schegloff*. Oxford: Blackwell.
- Sacks, H.L., Schegloff, E.A., & Jefferson, G. (1974). A Simplest Systematics for the Organization of Turn-Taking for Conversation. *Language*, 50(4), 696-735.
- Salas, E. (2004). *Team cognition : understanding the factors that drive process and performance* (1st ed.). Washington DC: American Psychological Association.
- Salas, E., Fiore, S.M., & Letsky, M.P. (2013). *Theories of Team Cognition: Cross-Disciplinary Perspectives*. Routledge.
- Saren, M.A. (1984). A Classification and Review of Models of the Intra-Firm Innovation Process. *R&D Management*, 14(1), 11-24.
- Schegloff, E.A. (1982). Discourse as an interactional achievement: some uses of “uh huh” and other things that come between sentences. In D. Tannen (Ed.), *Analyzing Discourse: Text and Talk* (pp. 71-93). Georgetown University Roundtable on Languages and Linguistics. Washington DC: Georgetown University Press.
- Schegloff, E.A. (1984). On questions and ambiguities in conversation. In J.M. Atkinson & J. Heritage (Eds.), *Structures of social action. Studies in conversation analysis, studies in emotion and social interaction* (pp. 28-53). Cambridge University Press.
- Schegloff, E.A. (2007). *Sequence Organization in Interaction: A Primer in Conversation Analysis*. Cambridge University Press.
- Schegloff, E.A., Jefferson, G., & Sacks, H.L. (1977). The Preference for Self-Correction in the Organization of Repair in Conversation. *Language*, 53(2), 361-382.
- Schegloff, E.A., & Sacks, H.L. (1973). Opening up closings. *Semiotica* 8 (4): 289-327.
- Seddon, F.A. (2005). Modes of Communication During Jazz Improvisation. *British Journal of Music Education*, 22(01), 47-61.
- Seedhouse, P. (2004). Conversation Analysis Methodology. *Language Learning*, 54(S1), 1-54. <http://doi.org/10.1111/j.1467-9922.2004.00268.x>
- Sidnell, J. (2005). *Multimodal interaction*. Mouton de Gruyter.
- Steensig, J., & Drew, P. (2008). Introduction: Questioning and Affiliation/ Disaffiliation in Interaction. *Discourse Studies*, 10(1), 5 –15.
- Sternberg, R.J. (1999). *Handbook of creativity*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Sternberg, R.J., & Lubart, T. (1996). Investing in Creativity. *American Psychologist* July 1996, 51(7), 677-688.
- Stevanovic, M. (2012). Prosodic salience and the emergence of new decisions: On approving responses to proposals in Finnish workplace interaction. *Journal of Pragmatics*, 44(6-7), 843-862. <http://doi.org/10.1016/j.pragma.2012.03.007>
- Stevanovic, M. (2015). Displays of uncertainty and proximal deontic claims: The case of proposal sequences. *Journal of Pragmatics*, 78, 84-97. <http://doi.org/10.1016/j.pragma.2014.12.002>
- Stivers, T. (2008). Stance, Alignment, and Affiliation During Storytelling: When Nodding Is a Token of Affiliation. *Research on Language and Social Interaction*, 41(1), 31-57.
- Stivers, T., & Sidnell, J. (2005). Introduction: Multimodal interaction. *Semiotica*, 156(1/4), 1-20.
- Streeck, J. (1996). How to Do Things with Things. *Human Studies*, 19(4), 365-384.
- Streeck, J. (2009). *Gesturecraft : the manu-facture of meaning*. John Benjamins Pub.
- Streeck, J., Goodwin, C., & LeBaron, C. (2011). *Embodied Interaction: Language and Body in the Material World*. Cambridge University Press.
- Svennevig, J. (2001). *Språklig samhandling : innføring i kommunikasjonsteori og diskursanalyse*. Oslo: Landslaget for norskundervisning (LNU) ;Cappelen Akademisk Forlag.

- Svennevig, J. (2003). Echo Answers in Native/Non-Native Interaction. *Pragmatics*, 13(2): 285-309
- Svennevig, J. (2004). Other-Repetition as Display of Hearing, Understanding and Emotional Stance. *Discourse Studies*, 6(4), 489-516.
- Tannen, D., & Saville-Troike, M. (1985). *Perspectives on silence*. Norwood, N.J.: Ablex.
- Talisse, R., & Aikin, S. (2006). Two Forms of the Straw Man. *Argumentation*, 20(3), 345-352
- Thompson, L.L., & Fine, G.A. (1999). Socially Shared Cognition, Affect, and Behavior: A Review and Integration. *Personality and Social Psychology Review*, 3(4), 278-302.
- Tomasello, M., & Carpenter, M. (2007). Shared Intentionality. *Developmental Science*, 10(1), 121-125.
- Toulmin, S.E. (1958). *The Uses of Argument* (Updated). Cambridge University Press.
- Yngve, V.H. (1970). On getting a word in edgewise. In M. A. Campbell (Ed.), *Papers from the sixth regional meeting, Chicago Linguistics Society* (pp. 567-578). Chicago: Department of Linguistics, University of Chicago.
- Walton, D.N. (2008). *Informal logic : a pragmatic approach*. Cambridge; New York: Cambridge University Press.

Brian L. Due,
Assistant Professor, Ph.D.
Department of Nordic Studies and Linguistics.
University of Copenhagen
bdue@hum.ku.dk